

Ulanec J. Wonak piše svojemu prijatelju iz budimpeštanske bolnišnice dne 29. decembra 1914 med drugim to-le:

Pri našem 7. ulanskem polku je služil četovodja Franjo Hribar, doma nekje s Kranjskega. Pred vojno je bil v Ključu v Bosni. Med vojaki je bil silno priljubljen, ker je kot podčastnik kakor brat skrbel za svoje tovariše; ako je bil ubit kak mož njegovega eskadrona, je žaloval za njim kakor za lastnim bratom. V vojni službi je bil neumoren, vstrajen, skrajno požrtvovalen, hraber in spreten, da malo takih. Pod njegovim vodstvom smo vselej sijajno izvršili naloženo nam nalogo. Posebno pa je tega izrednega mladeniča odlikovala njegova vedno vesela nprav. Vedno se je držal na smeh in vedno je prepeval, naj je bil kjerkoli. Tudi sam si je zlagal vojaške pesmi in jih prepeval. Tako je bilo tudi nekega dne, ko smo pod njegovim vodstvom jezdili poizvedovat. Bilo nas je osem mož. Hribar je zopet pel svoje pesmi, ko nenadoma opazi znaten oddelek Rusov. Niti za hip ne pomišlja, namreč nam da svoja povelja in čez par minut obkolimo Ruse in jih prisilimo k udaji. Bilo jih je 75. Za ta čin smo bili predlagani v odlikovanje, katero gotovo dobimo. Le žal, da glavni junak — Hribar najbrže ni dočkal odlikovanja, ker sem ga videl v Budimpešti tekel bolnega. Kako je želel, da bi še kdaj videl ljubi domači kraj in da bi bil v domači zemlji pokopan. A ta želja se mu ni izpolnila, umrl je v bolnišnici v tujem mestu, umrl za domovino, ki ji je tako vneto in junaško služil. Njegovi bojni tovariši mu bomo v svojih srcih ohranili ljub in slaven spomin.

Avstrija oživljena!

Veseli, vzradostljivi čuti zamorejo in morajo prevzemati vsakega Avstrijca, vsakega domorodca, kateri zna vrednostno vpoštevati današnji dan — vkljub jako kočljivim okoliščinam — vrednost naše države in vrednost narodnosti, h kateri posameznik pripada. Huda skušnjava — da ne rečem skušnjava — prišla je nad našo ljubo Avstrijo. Mi, ki smo sedajni čas doživeli, smo priče dogodkov, kakoršnih svetovna zgodovina nima zabilježenih. Nočem govoriti tukaj o zunanjih državah, temuč samo o naši Avstriji, katero ljubite Vi, kakor jaz, kateri sem te vrstice napisal.

Ni je države na svetu, ki bi med svoje podanike štela toliko narodnosti kakor Avstrija. To smelo trdim, in kdor mi hoče oporekati, služi mu naj blagohotno v naslov uredništvo „Stajerca.“ Lepo število nas je v skupnem domu. Ko gre nam dobro ali vsaj tako „kako že je,“ posameznikom bi rekel: „izvrstno“, takrat se pač „višji“ včas na „nižjega“ nekako malomarno ozira. Ravno tako narod na narod, ker po mojih mislih je skupina ljudi, ki tvori narod ali pleme, v ravnokakem razmerju z drugim narodom, ki je rodni brat skupnega domovja — Avstrije. Govoriš toraj ti, dragi mi sodržavljan slovenski, nemški, italijanski ali kakoršensibodi avstrijsko-ogreki jezik, prijatelj si mi, kakor so si prijatelji in tovariši naši vrlji vojaki, ki se sedaj tam na bojišču ne ločijo v posamezne skupine avstrijskih narodov, temuč celotne skupine Avstrije, naše skupne domovine, naše skupne domače hiše, ki ima cesarski napis: Cesarstvo habsburško.

Da smo mi vsi otroci doma iz ene in iste hiše, da se poznamo in vemo eden drugega po imenu klicati, to je stara, znana stvar, a da se kljub raznoličnosti jezika znamo tudi popolnč razumeti, to je šele sedanja vojska pokazala, ki ni le združila Avstrijo v vrstah svojih vojakov, temuč tudi pokazala svoj hišni red doma, kjer so ostali tisti, ki siicer ne branjajo domovine s svojimi osebnimi telesnimi močmi, a branjajo jo z osebnim zatajevanjem, z mnogimi krvavimi in gmotnimi žrtvami in ki izkazujejo ljubezen do domovine na tak način, da se zamore primerjati junaškim činom naših junakov na bojiščih — bodisi na severu ali na jugu.

Naši prevzetni sovražniki so Avstrijo presneto podcenili; mislili so si jo kot državo, ki je vled notranjih narodnostnih preprirov že itak „pri kraju kruha“ ali pa „oberštajersko“: Auf

der Krepierbank. Oba! Koj prva mobilizacija že je dokazala, da so se naši nasprotniki hudo zaračunali, presenetili so se „premiljonsko“, toda nas „prave in pristne Avstrijce“ je to vzradostilo do dna srca. In kdo bi tudi ne ubogal svojega sivolasega očeta, skrajno potrpežljivega starčka, miroljubnega hišnega gospodarja? Vsak ud družine je z navdušenjem poslušen, ako ga poziva tak gospodar, ako mu veleva tak hišni oče, kadar se gre za blagor naše domače hiše — ljube Avstrije.

Pokažite mi na vesoljnem svetu kaj enacega! Kolikor mi je zgodovina znana, se sličnega dosedaj še ni primerilo! Da bi država ki je na zunaj bila razupita kot „na znotraj prha“ — „nedina“ pokazala na zunaj tako moč edinosti in vzajemnosti, o tem so se pač premočno zmotili najbolj prebrisani diplomatje vseh držav, ki morebiti že danes srčno obžalujejo svojo prevaro ali pa v doglednem času do izpregleda svoje zmote dospejo.

Ako bi tudi v naši sedanji obrambni vojski ničesar drugega ne dosegli, s ponosom smemo Avstrijci reči, da razumemo v vseh naših jezikih geslo našega presvitlega cesarja: Viribus unitis! t. j. s združenimi močmi, bodisi tam na krvavem bojišču ali na domačem zemljišču.

Avstrija je edina in ostane edina, razvijala se bode v svoji notranjosti po državljansko-narodnih zakonih in potrebščinah, ne oziraje se na zunanje sovražnike, ki ji miren razvoj ne privoščijo. Sedanja huda vojska je pokazala in dokazala, da Avstriji še ni usojena smrt, temuč da je in ostane Avstrija, qua est et erit in orbe ultima. Aleluja! — t —

Nezačuvene sleparije pri vojaških dobavah.

Domobranksko divizijsko sodišče na Dunaju razpravlja sedaj z več slučajih zaradi nezačudenih sleparij pri vojaških dobavah. V prvi vrsti gre se za dobavo obnvala, katero je bilo narejeno iz papirnatih odpadkov in različnih drugih usnjatih surogatov. Ni treba nam povdarjati, da tako ravnanje ni samo goljufivo, temuč tudi da vojno moč armade zelo oslabi. Vled tega je bilo vojaško sodišče primorano, da poseže vmes. Zapri so več oseb na Dunaju in v provinci in poizvedbe se še nadaljujejo z največjo strogostjo in brezobzirnostjo.

Sleparije so zakrivali mnogoteri agentje in dobavniki (liferanti) z usnjem. Vsi ti ljudje so goljufali vsak na svoj način in na svoj račun.

Značilna so imena: Feibich Rosenblatt, agenta Rado in Guth. Feibich Rosenblatt je imel dati vojaški upravi 12.000 parov čevljev. Komisija je takoj konstatirala, ko je blago prevzela, da so čevlji narejeni iz manjvrednega blaga. Tako poroča cenzurirani „Neues Wiener Journal.“

Izvršilo se je že mnogo preiskav dunajskega bramborskega divizijskega sodišča proti tem goljufom. Mnuzijo se pa nove aretacije, ker se ni samo na Dunaju sleparilo temuč tudi na Ogrskem in ne samo pri dobavi čevljev, ampak tudi pri dobavi perila, pneumatikah za automobile, pri žitu in pri krmilih. Zanimivo pri tem je, da imajo vsi ti ljudje kakor na Ogrskem tudi pri nas posebno zveneca imena, ki ne izdelujejo čevljev sami, ampak so le mali prodajalci usnja in čevljev ali pa samo agentje, vsi skupaj pa brez premoženja. Dosedaj se je doglalo kakih 30 tisoč parov ničvrednih čevljev. Preiskava je precej zapletena, ker posamezni „liferantje“ sploh niso stali v direktni zvezi z vojaško upravo, pač pa so dobavljali blago preprekucem, ki so ga oddajali vojaštvu. Na ta način se je blago seveda jako podražilo. Zapri „liferantje“ se izgovarjajo, da so svojim dobaviteljem naročili blago natančno po predpisih. Tako se zagovarja tvrda Seemann in Rosenbaum, ki je izročila izgotovitev čevljev tovarni Wasatko v Saaru, ki sama že od nekaj dobavlja čevlje za vojaštvo, pa dosedaj ni bilo nobenih pogrškov najti na blagu. Preiskava bo morala dognati, kdo da je pravzaprav kriv. Dunajska policija ima mnogo dela, pa tudi zelo zanimive dokaze; poslala je namreč svoječasno 30 stražnikov s sanitetnimi psi na bojišče in vsi ti 30 policajev imeli so

čevlje, v katerih je bil papir ali polusnje. Čevljev je bilo seveda po enodnevni ali kvečjemu dvadnevni hoji konec. Kakor poroča „Reichspost“, so dosedaj zapri kakih 40 „liferantov“ čevljev. Lepa svinjarija!

Vojaške zadeve.

Pravice vojakov in njih svojcev.

1. Kaj dobe družine v poklicanih?

Družine v poklicanih imajo pravico do gotove podpore. Vaseeno pa je, če je možki v poklican ali navadni dolžni vojaški službi ali pa kot črnovojnik.

Kdo je opravičen, zahtevati podporo?

K družini spadajo v vsakem slučaju žena in otroci, potem pa tudi starši, staršev starši (stari oče in stara mati) in tasti in tašče, mačehe in očmi, bratje in sestre, kakor tudi nezakonski otroci.

Žena in otroci dobe tudi tedaj podporo, če žive v inozemstvu. Ostali dobe podporo samo, če žive v Avstriji.

Toda samo sorodstvo s v poklicancem še ne zadostuje, da se izplačuje podpora. Opravičeni do podpore so samo tisti družinski člani, katerih življenska preskrba je bila do zdaj bistveno odvisna od delavskega dohodka v poklicanca. Če je torej član, ki spada k družini, deloma še pridobitve zmožen (zmožen, da si pridobi z delom kaj denarja za svojo življensko preskrbo) ali če je deloma že pridobitve zmožen in nekaj zaslužil, toda nič več toliko ali še ne toliko, da bi se sam popolnoma preskrboval s življenskimi potrebščinami, mu gre podpora. Tako so n. pr. starši v poklicanega, ki imajo nekaj majhnega zaslužka, ali bratje in sestre v poklicanega, ki dobivajo plačo kot učenci (n. pr. mizarški, krojaški, čevljarski itd. učenci), opravičeni zahtevati podporo, če je v poklicanec do zdaj storil zanje toliko, da je njihova življenska preskrba bila bistveno odvisna od njegovega zaslužka.

Podpora se ne izplača tako dolgo, dokler dobiva v poklicanec gotov dohodek ali plačo, ali če je v tako dobrih imovinskih in pridobitvenih razmerah, da ni zaradi njegovega v poklicca življenska preskrba tistih, ki pripadajo dotični družini, nič ogrožena. O tem, če je to prav, se čujejo razne pritožbe.

Če se medtem, ko v poklicanec služi, razmere dotičnega, njegovi družini pripadajočega člana izpremene, ali če v poklicanec ne dobiva več dohodka ali plače, potem se more tisti, katelega zahteve do podpore so bile že enkrat odklonjene, ponovno zglasiti s prošnjo.

Kakšna je podpora?

Kot podporo dobiva vsak posameznik, ki je opravičen do podpore 1) dnevni podporni, k življenski preskrbi spadajoči donesek in 2) dnevni podporni najemniški (stanarinski) donesek.

Samo tisti ne dobiva nobene podpore za življensko preskrbo, kdor živi v lastni hiši ali kdor živi v hiši, ki je lastnina v poklicanega ali če živi v kakšnem javnem zavodu (kakor n. pr. ubožna hiša).

Kako visoka je podpora?

Kot podporni k življenski preskrbi spadajoči donesek določa postava za vsakega posameznega, do podpore opravičenega člana za vsak dan znesek, ki je postavljen za „vojaško vseskožno oskrbovanje za glavo (moža) in dan“. Ta znesek določi vsako leto vojno ministerstvo.

Podporni najemniški (stanarinski) donesek, ki pride še k prvemu zgoraj opisanemu, znaša polovico prvega doneska.

Otroci pod osmimi leti dobe samo polovico od obeh zgoraj navedenih podpornih doneskov.

Seveda je vseeno, so-li stanovali vsi ali samo del do podpore opravičenih s v poklicanim v enem stanovanju ali ne.

Skupna podpora (sestoječa iz podpornega k življenski preskrbi spadajočega doneska in iz podpornega najemniškega doneska) znaša toraj vled onih, v okrožniški odredbi od 12. januarja 1914 za „vojaško vseskožno oskr-

bovanje" določenih zneskov za vsako osebo, ki živi

	in je stara več nego 8 let, kron	in je stara manj nego 8 let, vinarjev
v Gradcu	1.24 ¹ / ₂	62 ¹ / ₂
na ostalem Štajerskem	1.15 ¹ / ₂	57 ¹ / ₂
v Celovcu	1.27 ¹ / ₂	63 ¹ / ₂
na ostalem Koroškem	1.18 ¹ / ₂	59 ¹ / ₂
v Ljubljani	1.14	57
na ostalem Kranjskem	1.05	52 ¹ / ₂

Kdor živi v inozemstvu (im Auslande) in ima pravico do podpore, dobi 1.20K, otrok pod osmimi leti pa 60 vinarjev.

Če ima toraj vpoklicanec ženo in dva otoka, od katerih je eden star čez 8 let drugi pa manj kot 8 let, ter podpira svojo mater toliko, da živi večinoma z njegovo pomočjo in stanjuje n. pr. vsi v Gradcu, potem dobijo te štiri osebe skupaj na dan

trikrat K 1.24¹/₂ . . . . . K 3.73¹/₂
enkrat 62¹/₂ (otrok star pod 8 let) . . . . . — 62¹/₂
toraj vsa družina . . . . . K 4.35¹/₂

Podpora za vse družinske člane skupaj pa ne sme prekoračiti navadnega dnevnega zaslužka vpoklicanca. Več kakor vpoklicani navadno zaslužijo, ne more dobiti družina, ako šteje tudi še toliko oseb.

Ako je toraj zaslužil vpoklicani, katerega družina bi imela po zgoranjim računom pravico do podpore v znesku 4.35¹/₂ K povprečno le 4 K na dan, dobiva tudi družina na dan samo 4 krono

Če je bil kakega družinskega člana vpoklicani podpiral, toda le z manjšim zneskom kakor je postavna podpora, potem dobi ta družinski član samo toliko, kolikor mu je vpoklicani resnično dajal. Če je torej kdo, ki nima žene in ne zakonskih otrok, dajal svoji materi ali svojim nezakonskim otrokom samo 20 K mesečno, dobita mati kakor otrok samo po 66²/₃ vinarjev dnevne podpore.

Če je vpoklicanec dezertiral ali če ga je obsodilo vojaško sodišče v težko ječo (ne pa, če je bil kaznovan z navadno ječo ali zaporom), potem se od dneva dezertacije ali dneva obsodbe ne izplača nikakoršna podpora več.

Podpora teče od dneva, ko izgubi družinski vzdrževalec s vpoklicom priliko za pridobitev zaslužka z delom, in trajajo do dneva povratka v bivališče. Torej tudi čas potovanja se vravnava, prav tako čas, ki ga preživi vpoklicani v kakšnem zdravilišču ali oskrbovališču; dalje čas, v katerem se nahaja vojak v vojnem vjetništvu.

Če je vpoklicanec padel v boju ali če se ga po boju pogrēša ali če umre vsled telesnih poškodb ali vsled bolezni, ki jo je dobil v vojaški službi, potem dobivajo tisti, ki imajo pravico do podpore, podporo dalje še šest mesecev po smrti ali po zgrešitvi, četudi se vojna tekom teh šestih mesecev konča. Po teh šestih mesecih imajo dotičniki samo še pravico do majhne, takozvane vojaške oskrbnine.

Podpora ni zaplenljiva.

Podpore sodišče ne more zapleniti (zarubiti), tudi je vsako zaplenjenje neveljavno. Samo zneski, ki jih izplačuje izrecno kakšna oblastnija ali občina kot predum na podporo, se smejo odračunati.

Kako zahtevamo podporo?

Podporo sme zahtevati tudi vpoklicani, če mu ostaja še toliko časa; za njo se pa lahko pobrigajo tudi drugi družinski člani, če so opravičeni do nje. Torej žena, starši itd. Za zakonske otroke more zahtevati podporo tudi mati, za nezakonske pa jereb.

Zahtevo je naznaniti občini, v kateri živi dotičnik, ki misli, da je opravičen do podpore. Na Dunaju so ti občinski uradi v okrajih. Če živijo družinski člani v različnih krajih ali okrajih, zahtevajo torej podporo lahko pri različnih oblastnijah. Če živi tisti, ki ima pravico do podpore, na Ogrskem ali v Bosni, potem mora naznaniti zahtevo pri politični oblastniji pristojnega kraja vpoklicanca. Če živi opravičenelec do podpore izven Avstro-Ogrske, potem se treba zgledati zaradi podpore pri bližnjem konzulatu ali bližnjem poslanstvu.

Pismene prošnje (prijava) niso potrebne, ker imajo vse oblastnije, ki pridejo v poštev, na razpolago formularje, ki jih podpišejo v zmislu

izjav do podpor opravičenih. Zmeraj je dobro, vzeti ob zgledu s seboj dokumente, iz katerih se razvidi, da je dotičnik v sorodstvu s vpoklicanim. Žena naj predloži torej poročni list, otroci pa naj izkažejo svoje sorodstvo s krstnimi listi.

Če prinese kdo pismeno prijavo, ni treba zanjo nobenih kolkov. Prijava se odpošje lahko tudi po pošti. V takem slučaju ni treba prilepiti znamke, če se napiše poleg naslova na kuverto: "Tiče se pravice do podpore. Po § 12. zakona z dne 26. decembra 1912, R.-G.-Bl. 237, poštnine prosto".

Prijava naj se izvrši takoj po dostavitvi vpoklicne listine ali po objavljenju vpoklicnega povelja, in če ni za to časa, takoj po odhodu k vojakom. Tekom dveh mesecev po odhodu vpoklicanega ali tekom šestih mesecev po smrti ali po pogrēšitvi vpoklicanega se prijava mora napraviti; sicer je prepozno. (Dalje.)

Odlikovanje pri 87. pešpolku. Vsled izkazane hrabrosti in junaštva na bojišču dobili so srebrno kolajno I. razreda: narednik Jakob Sternad, korporali Matija Kranjčan, Fran Lipej, Franc Paulič in Franc Prelog, pešca Franc Lebar in Miha Nemeč. Srebrno kolajno II. razreda so dobili: štabni narednik Franc Urh, narednik Franc Rajovec, četovodje Martin Andrenšek, Jožef Bertole, Martin Bočko, Stanislav Dogša, Alojzij Donaj, Jožef Gologranc, Franc Gorečan, Franc Wagner, Peter Watič, Martin Žuraj; korporali Peter Gasdajka, Ivan Ahtik, Franc Bračko, Alojzij Kosi, Matija Krumpačnik, Anton Lah, Ivan Markuš, Jožef Počekaj, Anton Prekošek, Jurij Sekirnik, Edvin Sorčan, Jakob Sturboj, titularni korporal Anton Demerec; frajtariji Anton Kamel, Ferdo Krejčič, Jožef Milošič, Anton Oprešnik, Alojz Poljanšek, Jožef Skarlovnik, Franc Spöttl, Jožef Zaleznik; pešči Rok Bokalič, Franc Kšela, Stanislav Miklauc, Franc Rošker, Rok Bizjak, Oskar Appel, Ivan Batič, Alojzij Borovič, Franc Centur, Anton Čobal, Anton Delanca, Miha Drobne, Silvester Dugolin, Anton Eichberger, Andrej Ferlan, Jakob Gaberšek, Anton Gajzer, Anton Gieslinger, Rudolf Gluk, Franc Inkret, Jakob Jurhan, Jakob Kolenc, Ivan Krajnc, Anton Krumpah, Franc Kubela, Ivan Leban, Leopold Maučka, Franc Napotnik, Franc Osojnik, Anton Pesko, Ignac Planštein, Alojzij Pokrivač, Jakob Polejzar, Matija Pušnik, Franc Savrič, Franc Šerec, Ivan Skobe, Franc Steineker, Ivan Tepej, Anton Tomšič, Jožef Trešer, Ivan Verbanac, Martin Vesenjok, Matija Vidovič, Ivan Veidinger, Jakob Cafuta, Franc Zagožen in Jožef Zakšek. Vsi odlikovanci pripadajo 4. bataljonu 87. pešpolka, ki se je bojeval na južnem bojišču.

Razne reči.

Vsem cenj. čitateljem in čitateljcam želi prav vsele Velikonočne praznike „Štajerca“!

Našim naročnikom. Upravištvo kakor tudi uredništvo „Štajerca“ vse svoje cenjene naročnike ljudno prosi, da blagovolijo svojo naročnino, katero pošiljajo po pošti, vedno le vpslati „upravištvo „Štajerca“ in ne na kak drug naslov, ker bi upravištvo v takem slučaju ne bilo odgovorno za ničesar.

Odlikovanje v ptujski ces. kr. vojaški bolnišnici. Dne 30. marca t. l. vršila se je v našem primeroma malem mestecu redka slavnost. Naš ožji rojak g. narednik J. Majcen od 87. pešpolka, rojen kmečki sin iz Polenšaka pri Ptuj, dobil je na svoja junaška prsa pripeto veliko srebrno hrabrostno svetinjno (I. razreda), ko je že itak imel srebrno svetinjno II. razreda. V navzočnosti čez 100 bolnih tovarišev mu je g. nadporočnik Hafensack pripel med priznalmim in navduševalnim nagovorom ta krasni znak na prsa, ki hranijo v sebi še dragocenejši biser, kateremu se pravi v vojaškem poklicu: junaški pogum pod vsakterimi okolščinami. Omenjeni g. častnik je sklenil svoje besede s trikratnim „Živijo!“ na presvitlega cesarja, ki je enoglasno in navdušeno završil iz črez sto grl. Nato je povzel besedo g. okrajni načelnik in obenem predsednik „Rdečega križa“ Jožef Ornič, ki je v znešenih besedah častital odlikovancu ter povdarjal, da na ta znak ni samo ponosen on sam, temuč tudi vsa njegova žlahta, starši,

sestra in svak, ponosna pa sme še nadalje biti odlikovančeva domovinska občina kakor ves okraj ptujski, ki zamore šteti med svoje rojake moža takih junaških lastnosti, koje so našle priznanje in zahvalo tudi na Najvišjem mestu. Ponosna je še pa tudi podružnica „Rdečega križa“, da se je vršila slavnost v okvirju njenega delokroga. Med družimi odličnimi gosti je bilo opaziti mil. g. soprogo ces. kr. okrajnega glavarja kot podpredsednico „Rdečega križa“, njenega g. soproga plem. Netolizcka, g. deželnosodnega svetnika Doleschel-a, g. okr. zdravnika dr. Beck-a itd. Pri slavnosti je svirala ptujska mestna deška godba in bolniki so bili obdarovani s suhorjem (Zwieback) in vinom. Pripomniti moramo tukaj tudi še to, da je g. narednik Majcen bil v bojih proti Rusom težko ranjen, ker ste mu bili pri izvrševanju njegovih junaških činov prestreljeni obe bedri. Tudi „Štajerca“ kliče slavljencu: „Častitam in slava Ti!“

Kdor želi imeti vjetnikov za svoja poljska dela, naj se ustmeno ali pismeno zgleda pri g. Sima-Gall, ces. kr. krajnemu komisarju za agrarne operacije (k. k. Lokalkommissär für agrarische Operationen) v Mariboru, ki bo vsakomur vso reč pojasnil in po možnosti ustregel.

Vojno posojilo. V pojasnilo naj služi mnogoterim ljudem, ki ne vedo, kaj bi z onim papirjem začeli, kateri so za vojno posojilo prejeli, sledeče: Dotični list ali listine — ako jih imate več — velja toliko kot denar in se ima zatorej varno shraniti. Obresti od denarja, kojega ste položili, morate pravočasno vzdigniti in sicer v letu dvakrat, namreč 1. aprila in 1. oktobra. Obrestni listki, ki so zadi na listini, se morajo po vrsti njih številki odrezati in sicer od vsake posamezne listine posebič. Listina sama ob sebi mora ostati nepoškodovana. Z odrezkom se nato gre k hranilnici ali davkariji ter se ondi vzdigne denar (obresti) v tisti višini, na koje se listič glasi. Pozor torej imejte Vi, ki imate s tem opraviti!

105 let star mož umrl je te dni v Temšvaru na Ogrskem. Ime mu je bilo Jožef Hammer. Mož je bil oče 26 otrokom. 16 njegovih vnukov in pravnukov stoji sedaj v bojnih vrstah.

Natančna svota nemškega vojnega posojila znaša 9.060 milijonov mark ali 10.509 milijonov kron.

Velikonočno streljanje prepovedano. Uradno smo izvedeli, da je letos streljanje ob Veliki noči prepovedano. Vse prošnje za dovoljenje streljanja z možnarji so morala letos okrajna glavarstva prepovedati. Prestopki se bodo strogo kaznovali. Že od začetka vojne se je odredilo da se v nobenem slučaju ne dovoli streljanje z možnarji. Županstva naj ljudstvo opozorijo na to odredbo, da ne bo nepotrebnih sitnosti in razburjenja.

Točenje žganja ob nedeljah in praznikih na Štajerskem prepovedano. Č. kr. štajerska namestnija v Gradcu je izdala dne 13. marca 1915 odlok ki je posebne važnosti. S tem odlokom je točenje žganih pijač (tudi mešanih) v žganjarnih (točilnicah žganja), ob nedeljah in praznikih čeli dan, ob sobotah od 4. ure popoldne dalje, druge dneve od 7. ure zvečer naprej prepovedano. Krčmarji, kavarnarji, trgovci, trgovci s delikatesami, slaščičarji itd., ki imajo pravico do točenja žganja ali pa istega prodajajo v mali meri v zaprtih steklenicah, morajo prodajo žganja ob nedeljah in praznikih popolnoma ustaviti, ob sobotah pa s tako prodajo od 4. ure popoldne prenehati. Osebam, ki so manj kot 16 let stare, pivcem žganja z navade, opijanjenim osebam, beračem in postopačem pa se žganje sploh ne sme več dati ali prodati. Istotako je tudi prepovedano, da bi osebe delj časa ostajale v točilnicah žganja.

Detomor. Dne 17. t. m. porodila je šestnica Neža Planinc od sv. Križa pri Kozjem dete ter ga takoj po rojstvu v vodnem škafu vtopila, nakar je mrtvo truplo deteta zakopala. Nežo Planinc so izročili sodišču, kjer pa storjenega umora noče priznati in tudi ne povedati, kje da je svoje dete pokopala.

Uboj. Jožef Brilej in Andrej Kančija, delavca v premogokopu v Trbovljah sta se dne 17. t. m. v neki oudotni krčmi sprla zaradi nekega dekleta. Prišlo je do tepeža „na nož“